

Arrest

nr. 154 420 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 16 juni 2011 gedateerd schrijven diende verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoekster bracht verweerder op 1 september 2011 op de hoogte van haar aanwezigheid in het Rijk en deelde hem mee dat zij ook tot een verblijf in het Rijk wenste te worden gemachtigd. Zij verwees hierbij naar de aanvraag van haar echtgenoot en verzocht verweerder om deze aanvraag uit te breiden tot haar persoon.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 november 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 18 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16.06.2011 en de aanvullingen van 05.07.2011, 01.09.2011, 07.11.2011, 09.02.2012 en 22.03.2012 ingediend door:

[D.D.K.] [...]

Nationaliteit: Nepal

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene haar aanvraag niet zou kunnen indienen in haar land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw, met name dat zij geschoold is en een appartement huurt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar de internetartikels en foto's; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Hierbij kan opgemerkt worden dat de aanvraag art.9ter die zij op datum van 13.05.2012 reeds indiende, op datum van 08.10.2012 geweigerd werd.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar synthesememorie de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij stelt dat het middel van verzoekster niet gegrond is.

Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren en wenst het volgende te benadrukken.

Verzoekster kreeg een onontvankelijkheidsbeslissing m.b.t. haar aanvraag tot regularisatie op basis van art 9bis van de Vreemdelingenwet.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat DVZ het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

De beslissing die verzoekster mocht ontvangen getuigt van een onzorgvuldig en laks onderzoek van het dossier van verzoekster.

De echtgenote van verzoekster diende een regularisatieaanvraag in op 16.06.2011. Deze aanvraag werd op 01.09.2011 geactualiseerd met de vraag verzoekster mee op te nemen in de procedure. Dit wordt ook bevestigd in het attest van ontvangstname dd. 21.09.2011 dat verzoekster in de bijlage voegt.

Het is bijgevolg onbegrijpelijk en totaal onverantwoord dat nu slechts verzoekster een antwoord mag ontvangen, en er in de hele beslissing geen enkele keer verwezen wordt naar de echtgenoot van verzoekster.

Hij bood zich al verschillende keren aan op de gemeente, doch mocht deze beslissing nog steeds niet ontvangen.

Verzoekster kan de bestreden beslissing dan ook niet aanvaarden, nu zo duidelijk blijkt dat verwerende partij het dossier niet grondig onderzocht heeft!

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art [9] bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De echtgenoot van verzoekster diende een regularisatieaanvraag in op 16.06.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Deze aanvraag werd op 01.09.2011 geactualiseerd met de vraag verzoekster mee op te nemen in de procedure. Uit het attest van inontvangstname dat verzoekster voegt, blijkt dat de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot reeds samengevoegd is op 26.09.2011.

Toch mocht de echtgenoot van verzoekster, tot op heden, nog geen beslissing ontvangen, m.b.t. zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker verblijft tot op heden nog legaal in het land naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, die ontvankelijk werd verklaard. Gelieve een kopie van zijn A.I. in bijlage terug te vinden.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer

de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen.

Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan. De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie.

- .op medische gronden
- .lange asielprocedures
- .humanitaire redenen
- .de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2. 8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Het is bijgevolg onbegrijpelijk voor verzoekster waarom verwerende partij in haar nota stelt dat: "verzoekster slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld.

Dat dit getuigt van het feit dat verwerende partij het verzoekschrift van verzoekster slechts onzorgvuldig bekeken heeft!

Verwerende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken na de vernietiging van de Instructie niet meer in de mogelijkheid is om deze te blijven toepassen.

Toch kunnen (en hebben) wij bij het verzoekschrift verschillende voorbeelden gevoegd van beslissingen die recent nog werden genomen door DVZ op basis van de instructie dd 19.07.2009

Indien zij het beroepsverzoekschrift van verzoekster grondig hadden onderzocht, hadden zij gemerkt dat verzoekster dit wel degelijk (uitvoerig) uitlegt!

2. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene haar aanvraag niet zou kunnen indienen in haar land van herkomst.

Dat verzoekster niet inziet waarom de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van haar langdurig verblijf en integratie in België.

Bovendien kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, zal ze beschouwd worden als een alleenstaande vrouw, haar echtgenoot verblijft immers nog steeds legaal in België!

Nepalese, alleenstaande vrouwen, worden nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd. Gelieve in de bijlage verschillende artikels terug te vinden, die dit staven.

Onder andere de mensenrechtenorganisatie Amnesty International maakt er melding van dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen.

Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet invoeren, zij kan dan ook niet terugkeren!! De Nepalese overheid laat zich niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving.

Nepalese vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Nepalese samenleving. Dat verzoekster al meer dan een jaar in België verblijft en haar leven heeft opgebouwd.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal, haar leven is er immers in gevaar!

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoekster geen concrete bewijzen voorlegt die betrekking zouden hebben op haar individueel geval.

Dat dit nogmaals getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Verzoekster legt wel degelijk verscheidene stukken voor die bewijzen dat haar leven in gevaar is, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst!

Dat het hier gaat over de sociale status van ALLE alleenstaande vrouwen in Nepal, dat zij bijgevolg geen individuele bewijzen kan voorleggen, aangezien dit ervoor zou zorgen dat haar leven in gevaar komt!

Een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst om een aanvraag in te dienen bij de consulaire post zou dan ook een schending uitmaken van art 8 van het EVRM

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

*Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.
Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.*

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder[s]. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgestel[d], zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekster onmogelijk naar Nepal kan terugkeren om een regularisatieaanvraag in te dienen, haar echtgenoot verblijft immers legaal in België en verzoekster zou dit statuut sowieso moeten volgen!

DVZ is kennelijk onzorgvuldig door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien blijkt uit de nota van verwerende partij zeer duidelijk dat DVZ een eventuele terugkeer van verzoekster naar Nepal beschouwd als een schending van art 8 van het EVRM!

De nota vermeldt immers het volgende: '...de thans bestreden beslissing weigerde slechts de aanvraag 9bis wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing houdt geen verplichting in voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst.'

Uit bovenstaande motivering blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij een eventuele terugkeer van verzoekster naar Nepal wel degelijk beschouwt als een schending van art 8 van het EVRM en bijgevolg als een buitengewone omstandigheid!

Het feit dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard, omwille van een gebrek aan buitengewone omstandigheden is bijgevolg flagrant onwaar!

3. De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw, met name dat zij geschoold is en een appartement huurt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekster van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van haar aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoekster niet in concreto aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij terugkeert naar haar land van herkomst!

Verzoekster is al meer dan een jaar niet meer in haar land van herkomst geweest!

Zij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen wil verzamelen, is haar leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

5. Betrokkene beweert dat zij vreest voor problemen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar internetartikels en foto's, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Verzoekster is al meer dan een jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien is haar leven in gevaar omwille van het sociaal statuut dat zij zou verkrijgen als alleenstaande vrouw.

Verzoekster kan dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Nepal ontvlucht uit schrik voor haar leven!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoekster wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar verblijf van meer dan een jaar en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

6. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische elementen geen verder gevolg gegeven worden. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Hierbij kan worden opgemerkt dat de aanvraag art 9ter die zij op datum van 13.05.2012 reeds indiende, op datum van 08.10.2012 geweigerd werd.

Dat verzoekster zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden. Dat dit dan ook de reden is dat verzoekster een aanvraag indiende op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Toch is verzoekster van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake haar aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekster haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van haar aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

In verhouding tot de opmerking van DVZ m.b.t. de negatieve beslissing d.d. 08.10.2012 dient terloops te worden opgemerkt dat DVZ ook daar ten onrechte tot die onontvankelijkheidsbeslissing is gekomen, en er een beroep werd aangetekend.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest."

3.2.1. Allereerst moet worden geduïd dat verzoekster in haar synthesememorie de schending aanvoert artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, terwijl de schending van deze bepalingen in haar verzoekschrift niet werd ingeroepen. De synthesememorie kan evenwel niet worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesememorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, "zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat "in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn".

Verzoekster kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in haar synthesememorie de schending aanvoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische

en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien verweerder motiveerde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omwille van het feit dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, diende hij geen standpunt meer in te nemen omtrent de vraag of haar langdurig verblijf en haar integratie redenen vormden om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder moet de gegrondheid van een aanvraag slechts onderzoeken indien deze aanvraag op een ontvankelijke wijze werd ingediend. Het standpunt van verzoekster dat verweerder had moeten verduidelijken “*waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie*” is dan ook gebaseerd op een verkeerd begrip van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en haar verwijzing naar een arrest van de Raad omtrent een formeel motiveringsgebrek in een beslissing waarbij verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde beoordeelde is dan ook niet dienstig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar verzoekster de deugdelijkheid en de correctheid van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt dat verweerder geen beslissing nam omtrent de aanvraag die haar echtgenoot deed om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij toont hiermee echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat verzoekster zelf geen buitengewone omstandigheden in de zin van voormelde wetsbepaling aantoonde. Het feit dat verweerder niet gelijktijdig een beslissing neemt omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf van twee echtelieden waarbij een deel van de aangebrachte argumentatie slechts op één van de echtelieden betrekking heeft laat op zich niet toe te besluiten dat de beslissing die ten aanzien van één van de echtgenoten werd genomen een miskenning inhoudt van een bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of door enig gebrek is aangetast. Verweerder vermag voor elke vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient afzonderlijk een beslissing te nemen en dient, indien dit niet van belang is bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, niet te verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die door een andere vreemdeling werd ingediend. Verzoekster toont door aan te geven dat een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf die door haar echtgenoot werd ingediend op zich laat wachten ook geenszins aan dat verweerder haar situatie niet grondig heeft onderzocht.

Daarnaast houdt verzoekster in het eerste onderdeel van haar middel in wezen voor dat verweerder onterecht stelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een ten gronde beoordeling van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen impliceert niet dat

hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoekster niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekster niet te begrijpen waarom de door haar aangebrachte gegevens niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden. Zij licht toe dat zij als alleenstaande vrouw als een buitenstaander in de Nepalese maatschappij zal worden beschouwd en verwijst in dit verband naar een aantal stukken die zij bij haar verzoekschrift voegde. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster de positie van de alleenstaande vrouw in Nepal op zich aanvoerde als een buitengewone omstandigheid en dat zij de documenten waarnaar zij nu verwijst niet aan verweerder overmaakte. Zij heeft louter gesteld dat zij, nadat haar echtgenoot naar België reisde, alleen in Nepal achterbleef en zij problemen kreeg omdat *“men”* op zoek was naar haar echtgenoot en de politie haar geen hulp bood, waardoor zij het risico liep te worden onderworpen aan door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) verboden handelingen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder had dienen uiteen te zetten waarom hij een problematiek die zij zelf niet duidelijk aanvoerde niet als een buitengewone omstandigheid beschouwde. Daarenboven moet worden geduimd dat verzoekster hoe dan ook geen alleenstaande vrouw is in de zin van het artikel (Single Women: An Alienated Social Group in Nepal) dat zij bij haar verzoekschrift voegt en dat handelt over de situatie van ongehuwde vrouwen, prostituees en weduwen. Verzoekster is immers gehuwd. Verweerder heeft voorts gesteld dat verzoekster haar bewering dat zij in Nepal een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen niet staaft met een begin van bewijs en haar uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM derhalve niet volstond om te kunnen besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij heeft tevens toegelicht dat hij internetartikels of foto's die de algemene situatie in Nepal weergeven niet kan aanvaarden als documenten die aantonen dat verzoekster persoonlijk enig gevaar loopt in dat land. Het is in casu niet kennelijk onredelijk om loutere beweringen omtrent de problemen die verzoekster stelt te hebben – waarbij moet worden vastgesteld dat zij deze voorgehouden problemen blijkbaar zelf niet voldoende belangrijk achtte om dadelijk een beschermingsstatus aan te vragen – en documenten die geen betrekking hebben haar persoonlijke situatie niet te weerhouden als grond om te besluiten dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verzoekster zet uiteen ook van oordeel te zijn dat verweerder rekening had moeten houden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Zij stelt in dit verband dat haar echtgenoot in België verblijft. Zij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter niet vermeld dat zij de aanwezigheid van haar echtgenoot in België als een reden beschouwde die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verweerder diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen. Verzoekster verliest bovendien schijnbaar uit het oog dat haar echtgenoot reeds lang in het Rijk verbleef voor haar komst naar België en verweerder derhalve niet zomaar diende te veronderstellen dat zij niet

tijdelijk van haar echtgenoot gescheiden kon leven om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt overigens dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa v. Nederland, § 81 en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zal daarbij het privé- en gezinsleven van een vreemdeling in beginsel niet in die mate verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat door een tijdelijke scheiding haar sociale en familiebanden onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou maken om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd en dat hij niet bij machte zou zijn samen met zijn echtgenote in Nepal te verblijven.

In een derde onderdeel van haar middel betoogt verzoekster dat verweerder onterecht voorhoudt dat gegevens die wijzen op haar integratie enkel dienstig zijn bij een ten gronde onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf en deze gegevens geen aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat zij haar aanvraag niet kan indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in beginsel enkel eenvoudiger kan maken. Een goede integratie vereist immers in beginsel de kennis van de landstaal en van de normen en regels die in een land gelden en impliceert dat er personen zijn in dat land op wie men een beroep kan doen om ondersteuning te bieden en documenten over te maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde integratie niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeksters bewering dat verweerder haar goede integratie heeft bevestigd door erop te wijzen dat zij in dit verband tal van stukken voorlegde berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder doet geenszins enige uitspraak over de vraag of verzoekster geïntegreerd is. Hij stelt slechts dat de gegevens die verzoekster in dit verband aanhaalt – en waarvan kan worden betwijfeld of hieruit enig integratie blijkt – met name het bewijs dat zij een woning huurt en dat zij enige scholing genoot in haar land van herkomst *“het voorwerp [kunnen] uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekster voert in een vierde en vijfde onderdeel van haar middel aan dat verweerder haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM in Nepal had dienen te weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede onderdeel van verzoeksters middel kan worden herhaald dat verweerder vermocht aan te geven dat hij verzoeksters bewering inzake de problemen die zij in Nepal stelde te hebben en de documentatie van algemene aard die zij aanbracht niet kon weerhouden als elementen die toelieten te concluderen dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoeksters bewering dat zij Nepal is ontvlucht uit vrees voor haar leven en haar toelichting dat zij nieuwe stukken neerlegde om de situatie in Nepal de verduidelijken laten de Raad niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk of op basis van een incorrecte feitenvinding besloot dat verzoekster ter onderbouwing van haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij persoonlijk problemen heeft in Nepal die van die aard zijn dat kan worden aangenomen dat indien zij terugkeert naar dat land zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan handelingen die kunnen worden gecatalogeerd als folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Er moet ook nogmaals worden gesteld dat verweerder wanneer hij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onderzoekt dient na te gaan of de aanvrager buitengewone omstandigheden aanbracht en te verifiëren of de aangebrachte gegevens bewezen worden en aanvaardbaar zijn. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet om zelf inlichtingen omtrent de situatie in het land van een vreemdeling te verzamelen of in de plaats van deze vreemdeling diens aanvraag met bewijsstukken te stofferen en vervolgens te bepalen of de aanvrager nood heeft aan een beschermingsstatus. Verzoeksters stelling dat verweerder hoe dan ook had dienen te onderzoeken of zij, gelet op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM, al dan niet kan terugkeren naar Nepal is bijgevolg opnieuw gebaseerd op een foutieve interpretatie van de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verliest schijnbaar ook uit het oog dat de bestreden beslissing op zich haar geenszins verplicht om naar Nepal te reizen en haar niet verhindert om, indien zij meent nood te hebben aan een beschermingsstatus, een asielaanvraag in te dienen.

In een zesde onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat haar medische situatie had dienen te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken die betrekking hebben op verzoeksters aanvraag om, met toepassing van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf te worden gemachtigd kan echter niet worden afgeleid dat verzoekster haar gezondheidstoestand aanbracht als een gegeven dat haar zou verhinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure. In het raam van deze aanvraag werden slechts stukken aangebracht die toelaten vast te stellen dat het OCMW de betaling van de medische kosten van verzoeksters echtgenoot waarborgde. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat verweerder de medische gegevens die werden aangebracht in het raam van de aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend en die geen betrekking hebben op haar persoonlijk bij de beoordeling van deze aanvraag had dienen te betrekken en hij zich niet kon beperken tot de mededeling dat deze slechts dienstig kunnen worden aangewend ter onderbouwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder vermag er daarenboven op te wijzen dat indien een vreemdeling, zoals in casu, zowel een verblijfsmachtiging aanvraagt met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als met toepassing van artikel 9ter van deze wet, de aangevoerde medische problematiek zal worden onderzocht bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. In deze procedure is immers voorzien in de tussenkomst van een controlearts hetgeen de aanvrager de beste garantie geeft dat de medische gegevens correct worden beoordeeld. Er mag ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, heeft bepaald dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.4. In zoverre verzoekster nog betoogt dat verweerder het gelijkheidsbeginsel miskende door in bepaalde gevallen toepassing te maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dit niet te doen in haar geval moet worden geduid dat zij voorbijgaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskening van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging aan bepaalde vreemdelingen zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

3.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een

door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen.

3.2.6. Tevens moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

3.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.8. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK